

Ze waren nu ruim vijf jaar een rechercheteam in het Brusselse korps en ze waren onafscheidelijk. Dat werkte in dit geval niet in hun voordeel.

Elk onderzoek deden ze samen, hun externe contacten bezochten ze altijd samen.

Mertens beëindigde zijn overpeinzingen. Hij moest nu gaan. Hij was al te laat.

Phillip kwam achter zijn bureau vandaan en griste zijn geliefde suède jack van de kapstok en beende het bureau uit. Op straat bleef hij even staan.

Hij moest even wennen aan het duister na een hele dag in kunstlicht te hebben doorgebracht. Het was verleidelijk om een taxi te pakken naar de Elsense Steenweg in het centrum van Brussel. Maar hij was vandaag nog niet buiten geweest. Hij overwoog zijn opties. Mertens had zelf voor deze bureau-baan gekozen. Of was het eigenlijk geen keuze geweest?

Hij besloot te voet te gaan. Een frisse neus en even de benen strekken. Met de taxi was het ruim tien minuten. Te voet, via smalle steegjes en tussendoortjes niet veel langer. Hij stak over en liep in de richting van het centrum.

Phillip voelde een koude rilling. Hij keek om zich heen. Was dit zijn zesde zintuig? Had hij iets onbewust opgemerkt waardoor hij geprikkeld werd?

De meeste Brusselaren zaten aan tafel of genoten van hun kopje koffie na de avondmaaltijd. Veel volk was er dus niet op straat. Er was ook niet al te veel verkeer. Hij keek nog eens omzichtig om zich heen, zonder dit te willen laten opmerken. Door wie? Wat was er in zijn onderbewustzijn opgevallen?

Op het moment dat hij de volgende steeg insloeg, was hij zich er plots van bewust dat hij op de hoek van de straat een snel uitziende motorfiets met twee personen had waargenomen. Ze stonden ergens op te wachten.

De vizieren van de zwarte integraalhelmen waren gesloten. Ze zaten met de helmen tegen elkaar aangedrukt en waren schijnbaar met elkaar aan het praten.

Was dit dezelfde zwarte motorfiets met haar berijders, die hij ook voor de deur van het hoofdbureau had zien staan? Nu was hij pas echt op zijn hoede.

Razendsnel scande hij in zijn hoofd de dossiers waar hij zich op dit moment mee bezighield en waar mogelijk een dreiging in aanwezig kon zijn. Maar voordat hij alle dossiers een review had kunnen geven, sloop de motor behoedzaam weg, spinnend als een zwarte panter op jacht naar zijn nachtelijke prooi.

Met een aanzwellend, jankend geluid kwam het tevoorschijn om de hoek van de straat, waar de steeg op uitkwam. Klaar voor zijn dodelijke sprong.

In een flits zag Phillip door de weerkaatsing van de zwakke straatverlichting de glimmende loop van een wapen. Een automatisch wapen dat over de schouder van de motorrijder op hem werd gericht door de duopassagier.

Een salvo van schoten deed de Brusselse avond opschrikken. Hij zag een

De Elbe was in haar element. Nú was ze in haar element.

Sinds vier jaar weer in ere hersteld als zeesleper, nadat het meer dan vijftien jaar dienst had gedaan als het moederschip van de milieuorganisatie Greenpeace. Wat een geschiedenis droeg deze sleepboot met zich mee.

Nu verdiende ze de kost als bezienswaardigheid in de haven van Maas-luis en als pleziervaartuig voor groepen die iets te vieren hadden of als een ideale plek voor een bedrijfsborrel.

Opeens veerde Dragan op, als gestoken door een kwaadaardig insect, en voordat het jongste bemanningslid van De Elbe in de gaten had wat er gebeurde, lag hij op zijn rug na te dreunen op de metalen behuizing achter de stuurhut.

De Georgiër had hem in een reflex met beide handen in één vloeiende beweging bij zijn arm gegrepen en hoog boven zijn hoofd getild. Dragan gooide hem vervolgens over zijn schouder heen. Een misselijkmakend geluid van brekend bot was hoorbaar.

Met een van pijn vertrokken gezicht en met tranen in zijn ogen lag de jongeling op zijn rug, die aanvoelde alsof hij hem gebroken had. Half bij bewustzijn, lag hij met opgetrokken knieën te kermen.

Dragan bracht de hak van zijn rechterschoen richting de adamsappel van de jongste bediende om hem de genadetrap te geven en om de volle score van de virtuele jury binnen te halen.

‘Dragan!’ schreeuwde Yuri. Niets te vroeg.

Als uit een trance trok Dragan zijn rechterbeen mechanisch in die op twee centimeter van de adamsappel van het jongste bemanningslid was genaderd. Het been had de volledige strekking nog net niet bereikt door het ingrijpen van Yuri.

Hij zette het been gecontroleerd naast het andere. Alsof hij in de houding was gaan staan.

Yuri keek naar het slachtoffer die hulpeloos op zijn pijnlijke rug lag en die zijn gebroken rechterarm met zijn andere arm ondersteunde. Hij vroeg de ongelukkige zo vriendelijk mogelijk waar hij in godsnaam mee bezig was.

Totaal van de kaart en niet beseffend wat er allemaal was gebeurd, stamelde de benjamin in zijn ongebruikelijke houding dat hij van de kapitein het verzoek had gekregen hen, hun belangrijke gasten, te vragen of ze wat wilden drinken of eten of iets anders nodig hadden.

Yuri begon begripvol te glimlachen.

‘Graag, jongen, dat lijkt me een goed idee. Ik heb alweer goeie trek!’

Hij hielp het jongste bemanningslid van De Elbe omhoog door hem aan de hand van zijn ongedeerde arm omhoog te trekken.

‘We komen zo naar de eetruimte, benedendeks.’

‘Maar ik verzoek je dringend ons in het vervolg niet meer zo stiekem van achteren te benaderen. Mijn collega en ik kunnen daar niet zo goed tegen.’

Mogelijk dat zij op de hoogte was van deze vreemde gang van zaken of dat hij haar daarover moest informeren.

Je gaat toch niet eerder weg dan dat je wordt afgelost! Hij kon er zich nog steeds over opwinden.

Hoe vaak was dit al gebeurd? En zolang was deze beveiliging van Philip toch nog niet door Declercq bevolen. Nog geen week geleden dat de aanslag op Phillip was gepleegd.

Hij haalde zijn iPhone weer tevoorschijn.

Op het moment dat hij het nummer van Declercq wilde intikken, hoorde hij de heldere ping van de lift die aankondigde dat hij was gestopt op de tweede verdieping. De liftdeuren halverwege de gang gingen langzaam open.

Twee jongemannen stapten de lift uit. En beenden doelgericht zijn kant op.

Hij zag dat ze aarzelden toen ze zagen dat er iemand voor de deur van Phillip zat en keken elkaar tegelijkertijd vragend aan. Merkwaardig.

Ze stonden stil en besluiteloos gingen ze op het bankje van witte kuipstoeltjes zitten dat aan de linkerkant van de gang aan de muur was bevestigd. Ze spraken kort met elkaar.

Sjef kreeg een déjà vu van een van zijn favoriete films. The Godfather.

Hij trok de kraag van zijn leren jack omhoog en loerde in de richting van de beide mannen.

Wat deden ze hier? Ze zagen er niet uit als verplegend personeel en het bezoekuur was allang afgelopen zoals hij te horen had gekregen.

Hij waande zich in die beroemde scène van de film en voelde zich de jonge Michael Corleone die bij zijn vader Don Vito Corleone op bezoek was die na een lafhartige aanslag in een strijd om de macht van de verschillende families, was opgenomen in het ziekenhuis.

Michael had geen persoonlijke beveiligers aangetroffen rond zijn vaders ziekbed. Een corrupte politiechef had daarvoor gezorgd. Zoals later bleek.

Hij keek weer indringend in de richting van beide mannen. Het viel hem op dat beide mannen dezelfde hoge, licht lederen wandelschoenen droegen. Timberlands.

Sjefs hart klopte in zijn keel en hij voelde het zweet over zijn rug lopen.

Behoedzaam maar duidelijk zichtbaar voor de mysterieuze mannen bewoog hij zijn hand naar de binnenkant van zijn leren jack.

Hij liep nooit gewapend rond, ook nu niet, behalve in bepaalde gevaarlijke aanhoudingsoperaties. Daar had hij nu spijt van.

De mannen kenden de film The Godfather blijkbaar niet. En waren niet op de hoogte van de bluf poker die Sjef hier speelde.

Na enkele minuten, wat een eeuwigheid leek voor Sjef, stonden ze ineens op en liepen de kant van de lift op.

Sjef haalde opgelucht adem en probeerde zich te ontspannen. Hij zag toen hij zijn handen voor zich hield dat ze hevig aan het trillen waren.